

[Aksel Larsen.]

NATO har ikke forpligtet sig til at komme os til hjælp, og at NATO i så henseende kan sammenlignes med et brandforsikringselskab, der, hvis jeg til en høj præmie forsikrede mit hus i det selskab, ville love ikke at slukke ilden og ikke at betale erstatning for det brændte hus, men de ville stikke ild i andre menneskers huse. Det er faktisk NATO. Jeg er ganske enig med den pågældende. NATO ville ingen muligheder have for at komme os til hjælp. Et land af Danmarks størrelse med sin udstrækning, territorium, befolkning osv. kan simpelt hen ikke forsvares med militære midler i mere end ganske få timer. Der er ingen, der har mulighed for at komme os til hjælp udefra, bortset fra, at stormagter altid i enhver given situation gør det, der passer i deres kram, uden hensyn til, hvad de måtte have lovet, men her er vi i den situation, at der ikke er lovet os noget.

Nå ja, jeg har jo hørt hr. Kjeld Olesen sige her, at man er parat til at forhandle om alt, om beredskabsstyrkens størrelse, om dens placering, om der skal være 5.000 mand på Sjælland og 2.000 i Jylland og ingen på Fyn, eller om det skal være en anden fordeling, men jeg forstår ikke, hvorfor man vil forhandle om det, når man har det strategiske grundlag, at kun Sjælland kan blive angrebet. Hvorfor vil man så overhovedet have folk i Jylland, og hvorfor vil man forhandle om at sende større beredskabsstyrker til Jylland? Men man er altså villig til at forhandle om alt, og så ved vi ikke rigtig, hvad meningen er med det hele.

Der har fra socialdemokratisk hold været talt om, at det, det drejer sig om, er at have en målsætning. Jeg er i den situation, at jeg i denne lille bog, der hedder „Forsvaret til debat“, og hvori det oprindelige oplæg, „En virkelig forsvarsreform“, er aftrykt, finder målsætningen. Der står side 112:

„Dansk forsvars vigtigste opgave er — som del af en større helhed — at virke så afskrækkende, at det aldrig kommer i brug. Gennem overvågning af dansk område og ved afvisning af krænkelse skal forsvaret hævde suveræniteten. I tilfælde af angreb på Danmark skal forsvaret umiddelbart kunne imødegå dette således,

at andre NATO-styrker inddrages og kampen fortsættes sammen med disse“.

Det kan man jo godt kalde en formålsparagraf eller en målsætning, men er der virkelig nogen, der tror på, at et dansk militært forsvar kan virke så afskrækkende, at det aldrig kommer i brug, eller at det kan afvise krænkelse, hvormed der altså menes angreb fra en stormagt? Ja, for man drømmer vel ikke om, at det er Sverige eller Norge eller Færøerne, der skal angribe os? Nej, hvis man vil komme med en begrundelse for en forsvarsordning, må man sandsynliggøre, at det kan nytte, og det er der ingen, der har forsøgt på. Ikke forslagsstillerne og ikke de, der med forskellige argumenter er gået imod deres forslag. Herom står der i den pågældende lille bog side 66:

„Et dansk forsvar er desværre stadig en nødvendighed. Afgørende for, at det har opbakning i bredden, er befolkningens overbevisning om, at tingene er lagt hensigtsmæssigt til rette, at de penge, samfundet ofrer, er investeret på bedste måde“.

Det er aldeles ikke rigtigt. Afgørende er, om befolkningen tror, der er mening i det, og det er der ingen, der har kunnet overbevise befolkningen om. Man har heller ikke i de dokumenter, jeg står med her, eller gennem de taler, der er holdt her, forsøgt at overbevise befolkningen om, at det kan nytte. Derfor er befolkningen af den mening, at det er meningsløst at ofre så mange penge på militæret i en situation, hvor vi skal spare, og vi hørte jo under foregående punkt på dagsordenen, hvor nødvendigt det var at spare, og i hvor høj grad der er brug for arbejdskraft ude i erhvervslivet. Så skulle man hellere gå den rigtige vej og begynde at afskaffe militæret og se at nå frem til afrustning.

Men det er vel nødvendigt at sige yderligere nogle ord om NATO. Og her vil jeg gøre opmærksom på, at da Atlantpagten blev til, og den bygger NATO jo på, havde man to forudsætninger. Den ene var, at der var en frygtelig akut russisk aggressions-trussel mod Vesteuropa, og den anden, at Amerika havde monopol på atomvåben. Det med den akutte russiske trussel har man forladt, det er der ingen, der tror på mere undtagen naturligvis hr. Erik Kragh, men